

Monumentalitate și sacralitate

(Costin Popa – 30 martie 2013)

În Vinerea Mare a Paștelui catolic, Orchestrele și Corurile Radio au dăruit publicului o magistrală versiune a „Requiem”-ului op.69 de Dvořák, lucrare de dimensiuni ample ce necesită forțe pe măsură.

Sub bagheta dirijorului francez Julien Salemkour, Staatskapellmeister al Operei de Stat din Berlin, în afara ansamblurilor mari (m-am bucurat văzând Corul Academic întărit numeric față de concertul din ianuarie cu opera „Don Carlos” de Verdi), au evoluat patru excelenți soliști, soprana Sorina Munteanu, mezzosoprana Cornelia Oncioiu (într-o rară apariție bucureșteană, după mulți ani petrecuți la Opera Națională pariziană), tenorul Marius Budoiu și basul ceh Jan Martinik.

Monument sonor, alcătuit din părțile clasice ale liturghiei catolice, „Requiem”-ul de Dvořák a găsit în Julien Salemkour un lector de excepție, care a construit opusul în proporțiile sale magistrale, cu restituirea dramaturgiei copleșitoare a unei scriituri în care sacrul se îmbină cu laicul și în care se simt puteri verdiene. Într-adevăr, în multe pasaje se întrezăresc analogii cu „Messa da Requiem” a maestrului de la Busseto. Salemkour este un dirijor fără o gestică spectaculoasă dar de maximă eficiență, de maximă precizie și rigurozitate, atent la potrivirea planurilor, la succedarea și îngemănarea lor, un muzician ideal. Au existat multe momente plămădite exemplar, în care corul, în exprimare grandioasă, a fost urmat de intervențiile de forță ale alăturilor, a căror desfășurare s-a văzut întrepătrunsă de unduirea serenă a coardelor. Tutti orchestral – coral a fost impresionant.

Chapeau bas pentru prestația Orchestrei Naționale Radio, într-una din cele mai bune seri ale sale, în care atenția, siguranța și calitatea sonoră au fost comandamentele supreme.

Chapeau bas pentru prestația Corului Academic Radio (dirijor Dan Mihai Goia), într-un demers de maximă omogenitate, masivitate, dar și cu nuanțări extreme.

Deși partitura lui Dvořák nu rezervă soliștilor desfășurări spectaculare, arii, duete, cvartete, intervențiile acestora sunt de mare importanță, ca venite din partea unor glasuri pătrunzătoare, dinamice, substanțializate prin clipe creatoare de atmosferă sacră. Așa au fost străfulgerările acute ale sopranei, alăturate pianissimelor subtile, așa au fost atacurile de note înalte ale tenorului, alăturate unor mezzevoci măiestrite. Mezzosoprana a etalat un timbru bogat, consistent iar basul s-a distins prin moliciunile adresărilor, venite dintr-o voce plăcută și învăluitoare.

Seară de grație la Sala Radio, una dintre cele mai bune ale formațiilor, remarcabilă în întreg contextul cultural bucureștean al stagiunii și nu numai!